

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **X**, nar. X, státní příslušnost X, bytem X, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021, č.j. MV-86050-36/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021, č.j. MV-86050-36/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 6. 2017, č.j. OAM-16877-22/DP-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle ustanovení § 46 odst. 1 a 7 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že nesouhlasí s argumentací žalovaného k nedoložení dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem, neboť žalovaný vzal za podklad k rozhodnutí doklady z roku 2016. Dle žalobce jej měl žalovaný vyzvat před rozhodnutím k doložení konkrétních aktuálních podkladů, což však neučinil, ač tak v jiných případech činí. Uvedl, že nemohl předpokládat, že řízení bude trvat 5 let, než bude o jeho žádosti s konečnou platností rozhodnuto. Dle žalobce tak žalovaný nesplnil poučovací povinnost. K tomu žalobce odkázal na bod [22] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č.j. 10 Azs 262/2016-41.
- [3] Ve druhém žalobním bodu žalobce vyslovil nesouhlas s argumentací žalovaného k důvodům neprovedení jeho výslechu, a to zejména s ohledem na dobu řízení a s ohledem na předpokládanou změnu poměrů na straně žalobce. Pokud by tak žalovaný učinil, tak žalobce mohl vysvětlit změnu poměrů, spočívající v tom, že právě vinou délky řízení a neudělení povolení jej družka s nezletilou dcerou opustila, jelikož byla nucena vycestovat zpět na území X. Uvedl, že pobyt dnes již bývalé družky a jejich společné dcery byl přitom vázán právě na pobytové oprávnění žalobce, resp. na jeho ekonomické poměry, jež byly narušeny délkou řízení. Dále označil za pouhou domněnku, že společně s bývalou družkou a společnou dcerou pobýval poslední 2 roky na území X, jak uvedl žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí. Namítal, že na území ČR pobývá od roku 2013 a že se v domovské zemi dlouhodobě od tohoto roku nikdy nezdržoval. Uvedl, že hovoří plynule česky, v prostředí ČR se plně asimiloval, má zde nové vazby, když vede společnou domácnost delší dobu se snoubenkou; rovněž řádně podniká. Není tak pravdou, že by rozhodnutí o nevydání povolení k dlouhodobému pobytu nebylo zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce závěrem namítl, že žalovaná nepostupovala tak aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- [4] Ve třetím žalobním bodu pak namítal, že žalovaný neprovedl úplný přezkum původního rozhodnutí v rozsahu uloženému mu ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. K výkladu tohoto ustanovení pak odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 59A 77/2013.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č.j. 10 Azs 226/2020-52, přistoupil pouze ke zrušení dřívějšího rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-86050-4/SO-2017 a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, jakožto odvolacímu orgánu. Prvostupňové rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017 zrušeno nebylo. Žalovaný pak postupoval podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, tj. posuzoval soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, a správnost tohoto rozhodnutí posuzoval v rozsahu žalobních námitek a závěrů, které učinil ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud. Uvedl, že nebyl povinen ani oprávněn vyzývat žalobce k doložení splnění podmínek pro vydání pobytového oprávnění. Nadto z rozsudku Nejvyššího správního soudu nijak nevyplývá, že by tento ukládal žalovanému zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, či že by nějakým způsobem zpochybňoval důvod zamítnutí; naopak v bodech 19 a 20 tohoto rozsudku potvrdil důvodnost zamítnutí žádosti.
- [6] Žalovaný dále uvedl, že po vrácení věci přistoupil k zaslání výzvy žalobci, a to dne 13. 4. 2021, kdy byl žalobce vyzván k „aktuálnímu vyjádření k předmětu řízení, případně doplnění aktuálních skutečností rozhodných pro posouzení skutkového stavu (výkon podnikatelské

činnosti, zásah do soukromého a rodinného života apod.)“, neboť Nejvyšší správní soud žalovanému vytýkal, že za situace, kdy je „ve hře“ zájem nezletilého dítěte, tak je třeba zaujmout zvláštní přístup, a to i přes žalobcova zcela obecná tvrzení stran zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že k výzvě přistoupil právě za účelem zjištění podrobných a aktuálních informací ze soukromého a rodinného života žalobce tak, aby mohl vyhovět požadavkům Nejvyššího správního soudu. Žalobce se však omezil na stručné sdělení, že na předmětné žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání trvá, tzn. i přes snahu žalovaného zjistit aktuální situaci v rodině žalobce, nebylo nic sděleno. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2021, č.j. 4 Azs 74/2021-23, a ze dne 17. 8. 2020, č.j. 1 Azs 260/2020-27. Žalovaný tak nemohl jinak, než vycházet z dosud poskytnutých informací, pokud žalobce zůstal pasivní a na výzvu ze dne 13. 4. 2021 nijak relevantně a adekvátně k situaci nereagoval.

- [7] K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 262/2016-41, uvedl, že tento není na projednávanou věc přílehlavý, neboť se týkal skutkově i právně zcela odlišného případu. Bylo zde jednáno o plnění účelu pobytu, které bylo zpochybňováno z důvodu absence cizince na území ČR. Žalobce však dle žalovaného nijak nekonkretizoval, jaké závěry z tohoto rozsudku vyvozuje pro svůj případ.
- [8] Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č.j. 6 As 147/2013-29, dle které není výslech určen k tomu, aby při něm účastníci řízení uváděli svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřovali, neboť k tomu slouží primárně písemná podání. Uvedl, že nespatořoval žádný důvod k provedení výslechu žalobce za účelem sdělení skutečností, které žalobce mohl a měl sdělit písemně, a to např. na výzvu ze dne 13. 4. 2021. Ani bez výzvy by žalobci nic nebránilo uvádět všechny rozhodné skutečnosti. Nadto žalobce byl po celou dobu právně zastoupen různými advokáty, tj. právními profesionály, kterým tato skutečnost jistě byla známa. Dále uvedl, že oprávněně předpokládal návrat žalobce do země původu, neboť právní mocí předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, tedy dne 1. 9. 2017, zanikla fikce oprávněnosti pobytu žalobce na území plynoucí z ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podané žalobě ani následné kasační stížnosti pak nebyl přiznán odkladný účinek. Dále uvedl, že je mu známo, že žalobce sice dne 24. 10. 2017 požádal o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, jeho žádosti však nebylo vyhověno a žádným jiným pobytovým oprávněním nedisponoval. Fikce oprávněného pobytu na území žalobci vznikla až právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 226/2020-52, tedy ke dni 25. 3. 2021. V době od 1. 9. 2017 do 25. 3. 2021 tak dle žalovaného neměl žalobce na území ČR vydané žádné pobytové oprávnění a nesvědčila mu ani fikce pobytu. Uvedl, že si nemohl být vědom toho, že žalobce setrval na území na základě potvrzení Policie České republiky, pokud tuto skutečnost žalobce sám nesdělil. I přes tuto novou skutečnost žalovaný setrval na závěru, že rozhodnutí je přiměřené důvodu jeho vydání. Uvedl, že má za to, že v případě, kdy povinnost posoudit přiměřenost nevyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců, ale je vyvozena z přímo aplikovatelných mezinárodních lidskoprávních smluv, tak by se muselo jednat o opravdu výjimečný a excesivní zásah do základních práv a lidských svobod člověk, k čemuž v případě žalobce nedošlo. Uvedl, že žalobce sice na území ČR pobývá delší dobu, stále však platí, že většinu života strávil v zemi původu. Ani v žalobě pak neuvedl žádný důvod, který by bránil jeho návratu do země původu, a neuvedl žádný konkrétní zásah, který by bylo možné považovat za dostatečně konkrétní tak, aby bylo možné uvažovat o

nepřiměřenosti rozhodnutí. Dále uvedl, že mu nemůže být vyčítáno, že žalobcův nový vztah nebyl v rozhodnutí zohledněn, pokud o něm žalobce žalovanému neřekl. Dodal, že v nyní podané žalobě je dcera žalobce zmíněna pouze jednou, z čehož lze dovodit, že napadené rozhodnutí žalobcovu dceru zřejmě nijak nezasáhne.

- [9] Ke třetímu žalobnímu bodu uvedl, že provedl přezkum dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že nepominul žádnou z odvolacích námitek.
- [10] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že ani ve vyjádření k žalobě se žalovaný nevypořádal s dobou trvání řízení, která přesáhla 5 let. Tato doba pak svědčí argumentaci žalobce, že žalovaný měl zjistit aktuální poměry žalobce a provést jeho výslech, příp. věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k provedení těchto úkonů. Ke třetímu žalobnímu bodu doplnil, že dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu měl žalovaný provést originální přezkum celého prvostupňového rozhodnutí. Nesoulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy je dle žalobce zcela zřejmý z předcházejících rozsudků. Dále uvedl, že není jeho vinou, že si žalovaný neověřil skutečnost, že žalobce po celou dobu řízení legálně nacházel na území ČR, z moci úřední ve svých databázích. Stejně tak si žalovaný mohl a měl dle žalobce obstarat informace z živnostenského rejstříku – pak by zjistil, že žalobci bylo legálně vydáno živnostenské oprávnění, a tak již byl naplněn smysl jeho žádosti, byť po krátkou dobu. Zároveň žalobce v replice rozšířil žalobní petit tak, že navrhoval, aby zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [11] Žalovaný reagoval duplikou, ve které setrval na závěru, že svým postupem se nedostal do rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 226/2020-52, neboť v tomto bylo potvrzeno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce. Dále uvedl, že pakliže žalobce nesdělil naprosto žádné skutečnosti k důvodu zamítnutí žádosti ani k otázce přiměřenosti, tak provádění výslechu nebylo vůbec na místě. Stejně tak nebylo na místě rušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Rovněž uvedl, že posuzoval aktuální stav tak, jak mu byl znám i bez nových tvrzení žalobce; vycházel zejména z žalobcem dříve zmíněných skutečností a z informačního systému cizinců. Bez součinnosti žalobce však nemohl zjistit jakékoliv další skutečnosti. K tvrzení žalobce, že si měl obstarat informace z živnostenského rejstříku, žalovaný uvedl, že žalobce se mýlí s důvodem zamítnutí žádosti a předmětem tohoto řízení – skutečnost, že žalobce po krátký čas disponoval živnostenským oprávněním, nemá dle žalovaného žádnou relevanci pro projednávanou věc, neboť nijak nevyvrací důvod zamítnutí jeho žádosti.
- [12] Při ústním jednání konaném před soudem dne 16. 3. 2023 zástupce žalobce uvedl, že žalobce je v současné době již ženatý a očekává narození potomka. Dále uvedl, že v mezidobí mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021 nebyl žalobce schopen ani oprávněn podnikat. Namítal, že výzva k rámci druhého projednávání odvolání byla neurčitá, neboť žalovanému muselo být známo, že žalobce nemohl doložit žádné podnikatelské podklady. Výzvu tak označil za nezákonnou, a to i z důvodu, že žalobci byla stanovena lhůta 5 dnů ke splnění povinnosti. Dále upozornil na to, že od roku 2016 se změnila judikatura správních soudů, co se týče nároků na náležitosti výzvy k odstranění nedostatků žádosti. Namítal, že první výzva správního orgánu I. stupně nebyla vůbec konkretizována, nadto mu ukládala povinnost doložit účet, což není žalobcovou povinností jako OSVČ. Uvedl, že žalobce doložil dostatek podkladů, ze kterých mohl správní orgán vypočítat, jaký byl příjem žalobce či jaké odváděl odvody na sociální pojištění. Rovněž pak nebylo vyhověno žádosti žalobce o

posečkání s doplněním žádosti, aby mohl jako začínající podnikatel doplnit požadované platební výměry. Namítal, že žalobci nebyla výzvou žalovaného poskytnuta taková lhůta, aby žalobci byla reálně poskytnuta možnost v podnikání dále pokračovat. Postup žalovaného tak označil za nezákonný. Dále upozornil na to, že žalobci hrozí zásadně nebezpečí spočívající v tom, že pokud by se vrátil do země svého původu, tak mu hrozí odvod do armády, resp. že ambasády v X jsou zavřené, a proto nemá žádost možnost podat opakovaně. Rovněž pak není možné, aby se manželka žalobce odstěhovala s ním do X, protože již dlouho má jako podnikatelka veškeré zázemí na území České republiky. Tyto skutečnosti by tak měl zohlednit i soud ve svém rozsudku.

- [13] Žalobce osobně při ústním jednání zopakoval okolnosti jeho aktuálního soukromého a rodinného života. K dotazu soudu, proč na výzvu žalovaného ze dne 13. 4. 2021 prakticky nijak nereagoval, uvedl, že se jednalo o pochybení jeho tehdejšího právního zástupce. Žalovaný se k ústnímu jednání před soudem bez omluvy nedostavil.
- [14] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [15] Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní s platností od 3. 12. 2015 do 30. 6. 2016. Dne 28. 6. 2016 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.
- [16] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017, č.j. OAM-16877-24/DP-2016, byla žádost žalobce zamítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 a 7 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
- [17] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-86050-4/SO-2017. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 15. 6. 2020, č.j. 5A 178/2017-100 zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č.j. 10 Azs 226/2020-52, zrušen jak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, tak rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dal za pravdu správním orgánům, že důvod pro zamítnutí žádosti spočívající v tom, že nebyly doloženy doklady potřebné k ověření údajů uvedených v žádosti, byl naplněn. Důvodnou však shledal námitku týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to za situace, kdy je „ve hře“ zájem nezletilého dítěte.
- [18] V rámci nového projednání věci vyzval žalovaný žalobce výzvou ze dne 9. 4. 2021 k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, příp. doplnění aktuálních skutečností rozhodných pro posouzení skutkového stavu (výkon podnikatelské činnosti, zásah so soukromého a rodinného života apod.). Dne 19. 4. 2021 obdržel žalovaný vyjádření žalobce, že na předmětné žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání trvá.
- [19] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 8. 2021, č.j. MV-86050-36/SO-2017, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017 bylo potvrzeno.
- [20] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti uvedl, že oprávněnost zamítnutí žádosti byla potvrzena i Nejvyšším správním soudem.

Zopakoval, že bylo na žalobci a v jeho vlastním zájmu, aby již s žádostí, nebo nejpozději na výzvu správního orgánu I. stupně, doložil všechny zákonné náležitosti žádosti, což však žalobce neučinil, a to ani při poskytnutí dostatečné lhůty. Doklady, které žalobce doložil, žalovaný označil za nedostatečné pro výpočet jeho úhrnného měsíčního příjmu. K předloženému platebnímu výměru (pozn. soudu: který žalobce doložil v den vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. dne 6. 6. 2017) uvedl, že žalobce nedoložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění vydané příslušnou pobočkou České správy sociálního zabezpečení, bez něhož nelze čistý měsíční příjem zjistit ani z platebního výměru.

- [21] Dále se žalovaný zabýval odvolací námitkou spočívající v tom, že správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce ze dne 18. 4. 2017 o přerušení řízení; dále námitkou, že výzva ze dne 15. 12. 2016 nebyla dostatečně konkrétní a rovněž námitkou, že jej měl správní orgán I. stupně opětovně vyzvat. K námitce neprovedení výsledku žalovaný uvedl, že výsledek nemá sloužit k tomu, aby se při něm účastníci řízení vyjadřovali nebo sdělovali rozhodné skutečnosti. I v případě důkazního návrhu účastníka řízení pak správní judikatura nechává na úvaze správního orgánu, zda výsledek provede či nikoliv. V případě žalobce by navíc provedení výsledku nemohlo nahradit řádné doložení dokladů o úhrnném měsíčním příjmu a vyvrátit tak důvod pro zamítnutí jeho žádosti.
- [22] Následně se žalovaný obsáhle zabýval posouzením přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nezletilé dcery. Uvedl, že z konstantní judikatury se podává, že v případě, kdy zákon o pobytu cizinců neukládá správním orgánům povinnost přiměřenost posuzovat, musí sám cizinec v průběhu správního řízení vznést nějakou dostatečně konkrétní námitku o případném zásahu zamítavého rozhodnutí do jeho práv garantovaných čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dále uvedl, že v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu z Cizineckého informačního systému zjistil, že žalobcova dcera se jmenuje X, nar. X, státní příslušnost X. Matkou je paní X, nar. X, státní příslušnost X. K matce žalobcovy dcery žalovaný uvedl, že tato přicestovala na území ČR v roce 2013 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia; následně jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, který si opakovaně prodlužovala, neboť studovala postupně na Univerzitě Hradec Králové, České zemědělské univerzitě v Praze a Univerzitě Karlově v Praze. Poslední povolení k pobytu jí byl vydán s platností od 1. 6. 2018 do 31. 8. 2019 a byl ukončen uplynutím doby jeho platnosti. Dcera žalobce získala po narození na území ČR dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, přičemž osobou, na kterou se slučovala, byla její matka. Poslední povolení k pobytu měla dcera žalobce vydané na dobu od 1. 6. 2018 do 9. 6. 2019; pobyt byl ukončen uplynutím doby jeho platnosti. Dále uvedl, že poslední žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dcery žalobce byla podána dne 6. 6. 2019, avšak řízení o této žádosti bylo zastaveno podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
- [23] Žalovaný uvedl, že dále zkoumal spisový materiál za účelem zjištění dalších skutečností o soukromém a rodinném životě žalobce, avšak jedinou zmínku našel v jeho odvolání ze dne 22. 6. 2017, v němž tento uvedlo pouze jednu větu o své dceři a družce. Ve správní žalobě ze dne 2. 1. 2017 byla tato skutečnost jen více rozvedena. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce neunesl břemeno tvrzení a důkazní stran prokázání nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť měl možnost v průběhu celého správního řízení tvrdit a dokládat skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti

vydaného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č.j. 4 Azs 171/2019-25 a ze dne 19. 8. 2020, č.j. 2 Azs 241/2020-29. Závěr o tom, že po správních orgánech nelze požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizinců, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti, je pak dle žalovaného opakovaně potvrzován v judikatuře správních soudů.

- [24] Dále žalovaný uvedl, že pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43). Znovu proto připomněl, že dne 9. 4. 2021 vyzval žalobce k aktuálnímu vyjádření; ten však v reakci na tuto výzvu žalovanému neposkytl žádné informace o jeho aktuální rodinné a soukromé situaci, či o plánech a záměrech do budoucnosti. Dále uvedl, že žalobce, jeho družka a jeho dcera nejpozději od 31. 8. 2019 nedisponují na území ČR žádným oprávněním k pobytu, a proto žalovaný vyjádřil domněnku, že jako státní příslušníci X pobývali následně společně v zemi původu. Rozhodnutí o nevydání k dlouhodobému pobytu žalobce tak s ohledem na aktuální stav dle žalovaného nemůže být zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Připomněl rovněž, že družka ani dcera žalobce nemají na území ČR povolen pobyt a ani o něj nežádají, tudíž by k rozdělení rodiny a zásahu do jejich života došlo spíše vyhověním žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
- [25] Žalovaný dále uvedl, že žalobce měl na území ČR povolen pobyt pouze poměrně krátce, od 11. 10. 2013 do 1. 9. 2017, tudíž lze s ohledem na jeho věk konstatovat, že naprostou většinu svého života strávil v zemi původu. Lze tedy předpokládat, že zná tamní jazyk i prostředí, a proto pro něj návrat nebude představovat žádnou překážku. Zmínil, že z žádosti vyplývá, že žalobce má na území domovského státu i oba rodiče a bratra. Žalovaný dále přihlédl k tomu, že žalobce je dospělý, přičemž je schopen postarat se o sebe i mimo území ČR. K nezletilé dceři žalobce dodal, že je pro ni nejlepší, aby nadále žila ve své domovské zemi spolu se svými oběma rodiči (tj. v úplné rodině). Nevydáním povolení k dlouhodobému pobytu tak dle žalovaného nedojde k zásahu do práv žalobce a jeho nezletilé dcery garantovaných Úmluvou a Úmluvou o právech dítěte.
- [26] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [27] Soud považuje nejprve za nutné zopakovat, že daným případem se již správní soudy v minulosti zabývaly, a to při přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-86050-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017, č.j. OAM-16877-24/DP-2016.
- [28] Zdejší soud se v rozsudku ze dne 15. 6. 2020, č.j. 5A 178/2017-100, „věcnou stránkou“ daného případu, tj. důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, zabýval v bodech 22. až 36., ve kterých neshledal žalobcovy námitky důvodnými.
- [29] V bodě 29. mimo jiné uvedl, že „*správní orgán I. stupně žalobce opakovaně vyzýval k prokázání úhrnného měsíčního příjmu a vyjmenoval druhy dokladů, kterými by žalobce*

zákonnou podmínku mohl naplnit. Nenutil žalobce k tomu, aby splnění této zákonné podmínky prokázal pouze výlučně platebním výměrem na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období za současného doložení dokladů příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ale uvedl, že může svůj příjem tímto způsobem doložit. Bylo tedy na žalobci, které doklady k prokázání svého úhrnného měsíčního příjmu doloží.“

[30] Dále v bodu 30. uvedl, že „podstatným v dané věci však není, zda žalobce mohl své příjmy prokázat daňovým přiznáním a platebním výměrem namísto daňové evidence podložené výpisem z účtu, ale to, zda samotné doložení daňového přiznání a platebního výměru bylo dostatečné pro prokázání a ověření úhrnného měsíčního příjmu žalobce. (...) Soud však na druhé straně zdůrazňuje, že čistý úhrnný příjem by bylo z daňového přiznání a platebního výměru možné zjistit pouze za předpokladu, že by spolu s nimi byl doložen doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení. Tento doklad však žalobce nepředložil, ač o tom byl správním orgánem I. stupně opakovaně poučován. Doklad o platbách pojistného je totiž jedním z potřebných podkladů k tomu, aby bylo možné určit skutečnou výši úhrnného měsíčního příjmu cizince. Od doložených příjmů výměrem finančního úřadu se uhrazené pojistné odečítá, což plyne z § 7 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu, na které zákon o pobytu cizinců odkazuje. Z předmětného dokladu by tak bylo možné zjistit, jakou konkrétní částku žalobce odvedl na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, a tedy o jakou částku se snížily jeho hrubé příjmy, které vyplývají z jím doloženého daňového přiznání a platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob. Žalobce neuvedl důvody, které by mu bránily takový doklad předložit, či to, že by pojistné již bylo zahrnuto do výdajů; z platebního výměru nebo daňového přiznání se taková skutečnost rovněž nepodává. Jestliže tedy žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně pouze daňové přiznání s platebním výměrem na daň z příjmu, prokázal tím toliko výši svého hrubého, nikoliv čistého příjmu. Správní orgány v projednávaném případě tedy nepochybily, pokud daňové přiznání a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob nepovažovaly za dostatečné doklady k prokázání příjmů a po žalobci vyžadovaly i doložení dokladu o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, resp. i pokud nepovažovaly daňovou evidenci za dostatečné prokázání příjmů a vyžadovaly i doložení výpisu z účtu.“

[31] Pátý senát zdejšího soudu se ve svém rozsudku zabýval i námitkou žalobce, že správní orgány porušily svou povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a že postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č.j. 45A 28/2015-35 uvedl, že „v dané věci to byl naopak žalobce, kdo neunesl své důkazní břemeno vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti.“

[32] V bodech 33. a 34. se soud zabýval námitkou ohledně na nepřerušení řízení na žádost žalobce s tím, že dospěl k závěru, že „žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán I. stupně jeho žádost o přerušení řízení odmítl bezdůvodně. Správní orgán I. stupně v usnesení ze dne 5. 6. 2017, jímž v souladu s § 64 odst. 4 správního řádu žádosti o přerušení nevyhověl, uvedl, že řízení se nachází před vydáním rozhodnutí, že podání této žádosti se jeví jako účelové s cílem neúměrně prodloužit řízení a zneužít § 64 odst. 2 správního řádu a že žalobce byl jasně upozorněn na chybějící doklady a na způsob odstranění vad a byla mu k tomu dána přiměřená lhůta. Soud rovněž podotýká, že žalobce navrhoval přerušit řízení za účelem doložení platebního výměru; jak však již bylo podrobně odůvodněno výše, včasné předložení tohoto dokladu nemohlo na konečném rozhodnutí správních orgánů ničeho změnit.“

- [33] V bodě 35. pak soud přisvědčil žalovanému, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výslechu, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 7 Azs 554/2018-31, dle kterého správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č.j. 5 As 29/2009-48. Doplnil, že „v projednávané věci správní orgán I. stupně zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. S ohledem na obsah správního spisu a povahu daného řízení se s tímto závěrem soud ztotožnil, neboť žalobce nemohl doložení požadovaných dokladů nahradit svým výslechem. Namítal-li žalobce, že správní orgány neměly dostatečně zjištěný skutkový stav týkající se jeho rodinného a soukromého života, soud uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na Českou republiku, k jejichž narušení mělo zamítnutím žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výslechu konkretizovat. Žalobce naopak v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu kolonku týkající se dětí přeskrtl a o existenci své dcery a družky nic neuvedl ani například v souvislosti s poučením o tom, kdo jsou společně posuzované osoby při prokazování úhrnného měsíčního příjmu cizince. Žalobce se o své družce a jejich nezletilé dceři, se kterými údajně žije ve společné domácnosti, poprvé zmínil až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to i přes to, že dceři byly v den podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu téměř dva roky.“
- [34] Tyto úvahy městského soudu aproboval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č.j. 10 Azs 226/2020-52, a to v bodech 9 až 21. Např. v bodě [17] uvedl, že „z konstantní judikatury tedy plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci stěžovateli), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. S ohledem na zásadu koncentrace řízení je tedy nutné relevantní skutečnosti a důkazy tvrdit a označit (předložit) již v řízení před správním orgánem I. stupně.“
- [35] Dále v bodě [19] Nejvyšší správní soud uvedl, že „se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevymezuje, jakými doklady má být výše úhrnného příjmu prokázána. K tomu je však třeba uvést, že správní orgán I. stupně stěžovatele podrobně poučil o tom, jakým způsobem tuto skutečnost může doložit, mj. ho vyzval k případnému doložení výše zaplaceného sociálního pojištění. Stěžovatel následně předložil pouze daňovou evidenci. Proto správní orgán I. stupně stěžovatele vyzval k předložení výpisu z účtu, aby bylo možné ověřit, že stěžovatel skutečně a v jaké výši přijal finanční prostředky. Z uvedeného plyne, že správní orgán I. stupně netrval pouze na doložení platebního výměru/daňového přiznání a potvrzení příslušné správy sociálního zabezpečení, ale umožnil stěžovateli prokázat čistý příjem i jiným způsobem. Stěžovatel však předložil pouze daňové přiznání a v den vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně platový výměr. To však v projednávané věci nepostačuje k prokázání čistého úhrnného příjmu.“
- [36] Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že „bylo v zájmu stěžovatele, aby shromáždil a již správnímu orgánu I. stupně předložil všechny podklady potřebné ke kladnému vyřízení jeho žádosti. Pokud tak stěžovatel neučinil, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku jeho nečinnosti rozhodly v jeho neprospěch (viz též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38). Není ani na správních orgánech v bytových věcech, aby si na základě předložených dokladů samy vypočítaly odvody na sociální pojištění, resp. aby samy vypočítávaly čistý příjem cizince. NSS nepopírá, že na základě informací obsažených např. v platebním

výměru by snad i bylo možné výši pojistného vypočítat. Správní orgány rozhodující o pobytových věcech se však zaměřují na cizinecké právo a nelze od nich požadovat, aby se precizně orientovaly v systému sociálního zabezpečení a vypočítávaly příslušné odvody. Správní orgán I. stupně poskytl stěžovateli k předložení potřebných dokladů dostatečný prostor a podrobně jej poučil o tom, jakým způsobem rozhodné skutečnosti doložit. Stěžovatel přitom ve správním řízení ani netvrdil, proč by potvrzení správy sociálního zabezpečení nemohl doložit. Nadto nic nebránilo stěžovateli doložit čistý příjem jiným způsobem, jak jej správní orgán I. stupně i poučil.“ (bod [20] citovaného rozsudku).

[37] Jediným důvodem, pro který Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku přistoupil jednak ke zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, č.j. 5A 178/2017-100 (výrok I.) a rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-86050-4/SO-2017, přičemž věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.), byla skutečnost, že v rámci posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vstoupil „do hry“ zájem nezletilého dítěte. Nejvyšší správní soud uvedl, že „v takové situaci musí být aktivita správních orgánů při zjišťování skutkových okolností, tj. rodinných poměrů cizince (žadatele-stěžovatele), daleko větší, a to bez ohledu na to, že účelem žádosti o pobytové oprávnění není např. sloučení rodiny.“ Dále odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 9. 4. 2019, *I. M. proti Švýcarsku*, stížnost č. 23887/16, a rozsudek ze dne 8. 11. 2016, *El Ghalet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10), ze které vyplývá, že je nutno se vždy pečlivě zabývat situací nezletilých dětí – v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů atd. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že „pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat např. v důsledku ztráty pobytového oprávnění by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte zabýval. Je ovšem korektní na tomto místě podotknout, že zejména rozsudky NSS ve věcech čj. 5 Azs 383/2019-40 a čj. 4 Azs 171/2019-25 byly vydány až poté, co v této věci rozhodly správní orgány, kterým tak nemohly být známy. To však nemění nic na tom, že jsou pro rozhodnutí NSS o kasační stížnosti stěžovatele v této věci zásadní, neboť je-li právní orgán povinen přistoupit k posouzení přiměřenosti ex offio, musí ve svých úvahách zohlednit všechna jemu známá hlediska, jež jsou v konkrétním posuzovaném případě relevantní (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 6. 2017, čj. 9 Azs 60/2017-37, či ze dne 11. 5. 2017, čj. 10 Azs 338/2016-27).“

[38] Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „v projednávané věci nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že vycházel z toho, že stěžovatel na území ČR nemá žádnou rodinu, neboť v tomto směru stěžovatel v řízení před ním nic netvrdil. Správní orgán I. stupně pro účely svého rozhodnutí dostatečně zjistil skutkový stav, nebylo jeho povinností z vlastní iniciativy zjišťovat, zda stěžovatel na území ČR nerozvíjí svůj rodinný život, a správně vycházel z toho, co v řízení vyšlo najevo. V souladu s citovanou judikaturou se však žalovaná v odvolacím řízení již s ohledem na odvolací námitky stěžovatele a předložený rodný list jeho nezletilé dcery měla blíže zabývat otázkou nejlepšího zájmu dítěte - nezletilé dcery stěžovatele. Žalovaná ovšem v tomto směru pouze konstatovala, že správní orgán I. stupně se otázce přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí dostatečně věnoval. Správní orgán I. stupně se však ve skutečnosti touto otázkou z již popsaných důvodů vůbec nezabýval a ani zabývat nemohl, protože o nezletilé dceři a družce stěžovatele prostě nevěděl. Za tohoto stavu nelze než konstatovat, že rozhodnutí žalované je v uvedeném směru zcela nepřezkoumatelné.“ (bod [28])

- [39] Dále v bodě [29] uvedl, že „žalovaná ve chvíli, kdy zjistila, že je nutno hodnotit dosud nezohledněnou relevantní okolnost (nejlepší zájem nezletilé dcery stěžovatele), měla s ohledem na povinnosti plynoucí z § 3 správního řádu a zásadu součinnosti vyzvat stěžovatele k doplnění a doložení tvrzení, v čem konkrétně spatřuje okolnosti svědčící nejlepšímu zájmu jeho nezletilé dcery, které je nutné v řízení o jeho žádosti posoudit (obdobně jako to správně učinil svými výzvami správní orgán I. stupně ve vztahu k doložení příjmů stěžovatele), popř. jej vyslechnout. Poté by bylo již pouze na stěžovateli, aby veškeré rozhodné skutečnosti dostatečně tvrdil a doložil. To samozřejmě neznamená, že by bylo nezbytné v této věci (či obdobných případech) žádosti stěžovatele vyhovět jen s ohledem na nejlepší zájem dítěte.“
- [40] Za významnou okolnost celého případu je pak nutné označit skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal ve svém rozsudku důvody zvláštního zřetele hodné, na základě kterých stěžovateli (žalobci) nepřiznal celou náhradu nákladů řízení. Uvedl, že „v projednávané věci totiž nelze přehlédnout, že ke vzniku sporu před správními soudy došlo převážně v důsledku jednání samotného stěžovatele, který v řízení před správním orgánem I. stupně zamlčel skutečnost, že má na území ČR snoubenku a nezletilou dceru. S druhou námitkou, která se týkala doložení příjmů, pak stěžovatel úspěšný nebyl.“ Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že by za těchto okolností bylo zjevně nespravedlivé, aby celou tíži nákladů řízení před správními soudy nesl žalovaný, a proto přiznal žalobci náhradu nákladů zastoupení pouze za vynaložené soudní poplatky za žalobu a kasační stížnost, jakož i za soudní poplatek za první návrhu na přiznání odkladného účinku.
- [41] Zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný po vrácení věci z Nejvyššího správního soudu dostal v novém odvolacím řízení povinnostem, které mu tento ve svém rozsudku uložil, resp. respektoval vyslovený závazný právní názor tohoto soudu. Dne 13. 4. 2021 totiž zaslal žalobci výzvu k „aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, případně doplnění aktuálních skutečností rozhodných pro posouzení skutkového stavu (výkon podnikatelské činnosti, zásah do soukromého a rodinného života apod.)“ Dle soudu stručnost této výzvy neznamená, že výzva byla nekonkrétní či nejasná, naopak je z ní naprosto zjevné, že žalovaný se snažil od žalobce zjistit aktuální informace z jeho soukromého a rodinného života tak, jak mu uložil Nejvyšší správní soud.
- [42] Žalobce, který vnesl „do hry“ zájem nezletilého dítěte, tak v reakci na tuto výzvu žalovanému nic k této velmi podstatné skutečnosti jeho rodinného a soukromého života nesdělil či nedoložil, aniž by současně uvedl důvody, pro které tak nemohl učinit. Na předmětnou výzvu ze dne 13. 4. 2021 totiž skrze svého tehdejšího právního zástupce reagoval strohým vyjádřením, že na podané žádosti trvá.
- [43] Nadto z podané žaloby vyplývá, že žalobce jeho tehdejší družka i s nezletilou dcerou, kvůli jejímž zájmům přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č.j. MV-86050-4/SO-2017, opustily. I kdyby tedy žalobce reagoval na výzvu žalovaného ze dne 13. 4. 2021 nějak konkrétněji, tak je zjevné, že zájem nezletilého dítěte „ze hry“ v mezidobí odpadl. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že jej jeho tehdejší družka i s nezletilou dcerou opustila pouze vinou délky správního řízení o jeho žádosti, neboť to byl právě žalobce, který nejprve ve správním řízení svou družku a nezletilou dceru *de facto* zapřel, čímž znemožnil správním orgánům se touto významnou okolností od počátku řízení zabývat. Jak konstatoval i Nejvyšší správní soud v bodě [30] rozsudku sp.zn. 10 Azs 226/2020, tak „daná procesní situace vznikla do značné míry i v důsledku jednání stěžovatele.“

- [44] S ohledem na výše uvedené tak nelze dospět k závěru, že by se v novém řízení o odvolání žalovaný zabýval vznesenou námitkou nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života nedostatečně, neboť vycházel pouze z jemu známých skutečností. Naopak žalovaný se touto námitkou zabýval v napadeném rozhodnutí velmi obsáhle, a to na str. 11 až 16, kde zrekapituloval skutečnosti zjištěné z Cizineckého informačního systému ve vztahu k družce a nezletilé dceři žalobce; zabýval se rovněž délkou pobytu žalobce na území ČR a vazbami na jeho domovský stát.
- [45] K tvrzení, že žalobce, jeho družka a jeho dcera nejpozději od 31. 8. 2019 nedisponují na území ČR žádným oprávněním k pobytu, které žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, soud uvádí, že toto tvrzení je jen dokladem toho, že je to cizinec, kterého v řízení o jeho žádosti o pobytové oprávnění tíží břemeno tvrzení a důkazní ohledně skutečností z jeho soukromého a rodinného života, jak opakovaně uvádí judikatura správních soudů. Neuvedl-li tedy žalobce na výzvu žalovaného k doložení aktuálních skutečností žádné informace, tak nelze dle soudu žalovanému vyčítat, že se domníval, že všechny tři osoby jakožto státní příslušníci X pobývají již společně v zemi původu. Toto tvrzení se navíc ukázalo ve vztahu k družce žalobce a jeho nezletilé dcery pravdivým, jak vyplývá z obsahu podané žaloby. Ke skutečnosti, že žalobce v mezidobí z České republiky nevystoupal, což dokládali průběžnými potvrzeními Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie z let 2017 až 2021, soud uvádí, že tyto doklady žalobce předložil až v řízení před soudem, žalovanému tato skutečnost nemohla být známa, neboť zjevně tato potvrzení nebyla vložena do jeho databázi. Tato skutečnost však dle názoru soudu nemůže nic změnit na závěrech napadeného rozhodnutí ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť pouze o několik let prodlužuje délku pobytu žalobce na území. Kromě toho lze zdůraznit, že Nejvyšší správní soud zrušil dřívější rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že byl nedostatečně zkoumán zájem nezletilé dcery žalobce, čímž se dle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval naprosto dostatečně.
- [46] K námitce, že žalovaný neprovedl výslech žalobce, během kterého by mohl vysvětlit změnu svých soukromých a rodinných poměrů, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že výslech v zásadě nemá sloužit k tomu, aby při něm účastníci řízení uváděli svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto cestou vyjadřovali, neboť k tomu slouží primárně písemná podání. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp.zn. 10 Azs 226/2020 sice v bodě [29] naznačil, že by žalovaný mohl provést i výslech žalobce, nicméně tuto možnost uvedl až jako následnou po vyzvání žalobce k doplnění a doložení tvrzení, v čem konkrétně spatřuje okolnosti svědčící nejlepšímu zájmu jeho nezletilé dcery. Žalovaný pak přesně tímto způsobem v řízení postupoval. Zdůraznit pak lze ještě skutečnost, že žalobce v rámci nového odvolacího řízení svůj výslech ani nenavrhoval, tudíž žalovaný ani neměl povinnost se s takovým (hypotetickým) návrhem vypořádat, což by jinak bylo jeho povinností.
- [47] K novým skutečnostem ohledně soukromého a rodinného života, které žalobce uváděl v podané žalobě (tj. že na území má snoubenku, se kterou vede společnou domácnost), resp. při ústním jednání před soudem (tj. že je již ženatý a v brzké době očekává narození potomka), soud zdůrazňuje, že přezkoumává napadené rozhodnutí ve světle skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době jeho vydání. Byla-li tedy některá z těchto okolností relevantní v době rozhodování žalovaného, tak bylo na žalobci, aby žalovanému tuto okolnost doložil tak, aby se jí mohl žalovaný v napadeném rozhodnutí zabývat.

- [48] Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány neporušily svou povinnost zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (srov. ustanovení § 3 správního řádu), neboť to byl žalobce, kdo neunesl jednak své důkazní břemeno vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti (ve vztahu k jeho úhrnnému měsíčnímu příjmu), resp. vztahující se k námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života.
- [49] K námitce žalobce, že žalovaný vzal za podklady k rozhodnutí doklady z roku 2016, aniž by jej před rozhodnutím vyzval k doložení aktuálních podkladů, soud uvádí, že výzva ze dne 13. 4. 2021 mířila i na doložení aktuálních skutečností týkající se výkonu podnikatelské činnosti žalobce. I v této otázce však žalobce nic nedoložil, a to ani ve lhůtě, která byla výzvou stanovena (5 dnů ode dne doručení), ani do dne vydání napadeného rozhodnutí, k čemuž došlo po cca 4 měsících od vydání předmětné výzvy. Žalobci tak byl dle názoru soudu poskytnut fakticky 4 měsíční časový prostor pro doložení veškerých skutečností týkající se jeho podnikatelské činnosti, kterého však nevyužil, což nemůže jít k tíži správním orgánům.
- [50] K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, 10 Azs 262/2016-41, soud uvádí, že tento rozsudek se týkal plnění účelu pobytu ze strany tehdejší žadatelky o pobytové oprávnění. Aplikovatelnost obecných závěrů tohoto rozsudku (např. to, že rozhodné skutečnosti je třeba zkoumat ve vztahu k současnému stavu) na nyní projednávaný případ je však vyloučena zejména z toho důvodu, že žalobce měl dostatečný časový prostor, aby tento současný stav žalovanému nastínil a doložil, což však neučinil.
- [51] Soud proto považuje za nutné zdůraznit, že žalobci bylo v řízení umožněno uvést veškeré rozhodné skutečnosti, a to jak ve vztahu k výkonu jeho podnikatelské činnosti, tak ve vztahu k jeho rodinným a soukromým poměrům. I kdyby žalovaný nevydal výzvu ze dne 13. 4. 2021, tak žalobci nic nebránilo kdykoliv uvádět rozhodné skutečnosti. Zmínit lze rovněž skutečnost, že žalobce byl po celou dobu právně zastoupen různými advokáty. Skutečnost, že dle žalobce tito žalobce nezastupovali řádně, jak žalobce naznačil při ústním jednání před soudem, je dle soudu sice politováníhodná, nicméně má význam toliko ve vztahu mezi ním a jeho právním zástupcem, nemůže však mít vliv na rozhodování správních orgánů. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že běžně činí úkony ve správním řízení nejen právní zástupci, ale i přímo zastoupené osoby.
- [52] K žalobní námitce, že žalovaný neprovedl originální přezkum prvostupňového rozhodnutí podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, soud uvádí, že podle tohoto ustanovení *„odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“*
- [53] Soud dospěl k závěru, že žalovaný dostal povinností, které na něj jako na odvolací správní orgán klade toto ustanovení správního řádu, neboť správnost prvostupňového rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání a žalobě žalobce a rovněž s ohledem na závěry, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp.zn. 10 Azs 226/2020.

- [54] Žalobce v podané žalobě odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 59A 77/2013 s tím, že odmítl-li se žalovaný výslovně zabývat některými odvolacími námitkami s poukazem, že již zamítl jako nedůvodné nebo neopodstatněné ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí, tak zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V daném věci však taková situace, tj. že by se žalovaný odmítl některou z odvolacích námitek zabývat, nenastala, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval jak důvodem pro zamítnutí žádosti (spočívajícím v tom, že nebyly doloženy doklady potřebné k ověření údajů uvedených v žádosti), tak odvolacími námitkami procesního charakteru, jakož i posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
- [55] K argumentu žalobce uvedenému v replice, že nesoulad rozhodnutí správního orgánu s právními předpisy je zcela zřejmý z předcházejících rozsudků, kdy byl již dvakrát úspěšný, soud uvádí, že jednak byl žalobce úspěšný pouze jednou a jednak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp.zn. 10 Azs 226/2020-52 potvrdil naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti žalobce, když toliko nepřisvědčil správním orgánům ve vypořádání námitky nepřiměřenosti rozhodnutí, a to s ohledem na zájem nezletilé dcery žalobce. Dle názoru soudu rovněž nebylo na místě rušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť důvod zamítnutí žádosti nadále trval, přičemž žalobce v reakci na výzvu k doložení svých aktuálních poměrů ze dne 13. 4. 2021 nijak nereagoval.
- [56] K argumentu, že si mohl a měl správní orgán obstarat informace z živnostenského rejstříku, ze kterých by zjistil, že žalobci bylo legálně vydáno živnostenské oprávnění, čímž byl po krátkou dobu naplněn smysl jeho žádosti, soud uvádí, že žádost žalobce ze dne 28. 6. 2016 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ byla zamítnuta nikoliv z toho důvodu, že by žalobce tento účel pobytu neplnil, ale byla zamítnuta z důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
- [57] Závěrem soud považuje za nutné vyjádřit se k některým argumentům a námitkám, které byly vzneseny při ústním jednání před soudem. K námitce, že výzva v rámci druhého projednání odvolání byla neurčitá, a tudíž nezákonná, soud uvádí, že předmětná výzva byla sice stručná, nicméně naprosto jasná a srozumitelná, neboť ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 10 Azs 226/2020 směřovala pouze ke zjištění aktuálního skutkového stavu věci. K argumentu, že lhůta v délce 5 dnů byla ke splnění předmětné povinnosti příliš krátká, soud uvádí, že fakticky byla žalobci poskytnuta lhůta k reakci na předmětnou výzvu o délce cca 4 měsíce (do dne vydání napadeného rozhodnutí), což je dle soudu dostatečný časový prostor pro reakci, doplnění a doložení požadovaných skutečností.
- [58] K námitkám týkajícím se první výzvy správního orgánu I. stupně soud uvádí, že jak Městský soud v Praze, tak Nejvyšší správní soud neshledaly tuto výzvu v předcházejícím řízení nezákonnou. Ve shodě s rozsudkem ve věci sp.zn. 5A 178/2017 tak lze konstatovat, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl řádně, dostatečně a opakovaně poučen o tom, jakým způsobem je třeba úhrnný čistý měsíční příjem doložit.
- [59] K argumentům týkajícím se nebezpečí a újmy v případě návratu žalobce do země svého původu, soud uvádí, že ani žalobou napadeným rozhodnutím, ani rozhodnutím prvostupňovým žalobci nebyla uložena povinnost vycestovat z území České republiky. Jak

již soud uvedl v usnesení, kterým zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, tak případné opuštění území státu by mohlo následovat jako důsledek správního vyhoštění. V takovém případě se jedná o zcela jiné, samostatné řízení, v němž právní úprava zajišťuje cizinci zkoumání vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. V daném případě tak existují právní instituty, jimiž se žalobce ještě může účinně domáhat posouzení své situace a ochrany svých oprávněných zájmů; nesmí však na rozdíl od věci nyní projednávané zůstat v řízení před správními orgány pasivním.

[60] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[61] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. března 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu